
A univerzita konečně mohla vzniknout... Běh Praha - Lipsko po osmé.

A univerzita konečně mohla vzniknout... Běh Praha - Lipsko po osmé.

Jednou z vrcholných akcí Univerzity Karlovy letošního roku, jedinečnou svého druhu, která se, a kdo ví jestli, bude opakovat až za několik set let, byl Běh Praha – Lipsko. Byl zářivou korunou oslav 600. výročí založení Univerzity Lipsko, atraktivní podívanou a vynikajícím sportovním výkonem. Ti, co se dívali, určitě chtěli běžet s nimi, ti, co běželi, určitě nechtěli přestat – byť si často sáhli až na dno sil. Více o tom Mgr. Lenka Zemanová z Fakulty tělesné výchovy a sportu UK, vedoucí projektu Běh Praha – Lipsko na území ČR.

Běžci zdárně doběhli do Lipska. Začneme tedy od konce - jak vypadal samotný „doběh“?

Opravdu velmi pěkně. Lipská univerzita považovala Běh Praha – Lipsko za jednu ze svých nejdůležitějších částí oslav založení univerzity a jejich vrchol probíhal právě ten víkend, kdy jsme dobíhali do Lipska. Oslavy univerzity byly spojené s oslavami celého města a městských částí, které se prezentovaly jako centra historie a řemesel, oslavy univerzity byly spojeny s prezentací jednotlivých fakult. Takže my jsme doběhli do oslav, které byly v plném proudu a postarali jsme se tak o jejich skutečné vyvrcholení. Běh měl silnou mediální podporu v německých médiích včetně televize, kde byl po celý týden každý den šot s rozhovory s jednotlivými běžci ať už studenty nebo zaměstnanci a podrobně se mapovala celá trasa - už jsou 80 km od Lipska, už jsou 40 km od Lipska, a tak to gradovalo. Poslední etapa, která měla 34 km a které jsem se také zúčastnila jako běžec, měla cíl u Denkmahlu, což je pomník národů, který Lipšťané hodně prezentují. Tam byla první zastávka a od tohoto monumentu už s námi běželi i příchozí, každý, kdo chtěl - starosta Lipska, který s námi běžel poslední 4 km, a spousta dalších, politicky angažovaných lidí. Takže na Augustus Platz, kde bylo připravené velké pódium, jsme vbíhali do brány jako skutečně velká skupina. Divácky to bylo opravdu velmi atraktivní.

Běžci sebou z Prahy nesli určité poselství nebo dar pro rektora lipské univerzity. Jak probíhalo jeho předání?
Z rukou rektora UK prof. Hampla studenti převzali štafetový kolík a s ním někdo z běžců skutečně po celou dobu běžel a předávali si ho. I v Lipsku byl předán štafetově – nejprve našemu panu děkanovi Buncovi, který ho předal do rukou rektora Univerzity Lipsko prof. Häusera. Takže dekret, který byl v kolíku, se do Lipska opravdu dopravil a univerzita o těch 600 let zpátky jakoby mohla vzniknout.

Podívali se studenti do kolíku a prohledli si listinu?

Nebyla to originální listina samozřejmě, byla to kopie provedená na krásném ručním papíře, která vypadala velmi pěkně, velmi vkusně a decentně. Studenti si kolík každý den otevřeli a snažili si v tom číst, což bylo samozřejmě velmi těžké. Ale i tak byla listina velmi působivá a určitě dodávala celé akci další smysl a běžce emocionálně podporovala.

Nejtěžším z celé trasy byl úsek přes Krušné hory. Jak se s běžci s touto přírodní bariérou a prubířským kamenem vlastních sil vypořádali? Běželo se na doraz?

To bylo opravdu velmi krušné, protože právě počasí bylo to jediné, co se nedalo naplánovat a připravit. Byla zima kolem pěti a půl stupně, do toho začalo poprchávat, takže pro běžce to bylo doslova kruté. Nejhorší byla druhá část této etapy, která vedla přes Mníšky a Klíny, kde je přechod, a tam běžcům opravdu nebylo do smíchu. Hodně jim pomáhal výborný policejní doprovod, který například v některých místech pouštěl hudbu z amplionu policejního auta, takže písně, i když byly neznámé, se pro běžce staly jakousi hymnou a pořád si je zpívali. Všichni se snažili jim trasu zpříjemnit, jak to jen šlo. Dva němečtí běžci, jeden zaměstnanec a jeden student, běželi celou trasu, celých 300 km, a pro ně byla tahle etapa velmi těžká. Hned po doběhu se jich museli ujmut fyzioterapeuti a lékaři, aby je dali do pořádku a aby druhý den mohli absolvovat další 80 km. Takže ano, bylo to až na doraz sil. Sami říkali, že by to ještě jednou běžet nechtěli.

V takových situacích vždycky pomáhá přátelství a humor. Předpokládám, že něco tak zásadního mezi běžci určitě nechybělo...

Proto, aby už předem byly vztahy v pohodě a aby se navzájem poznali, jsme v půlce dubna udělali první společné soustředění. 19. května se v Lipsku běžel půlmaratón, kam jsme běžce německé a české také sezvali. Kromě jiného tam na začátku měli společenskou party a samotný závod absolvovali všichni společně v oblečení a tím tempem, kterým se běžel Běh Praha – Lipsko. Smyslem toho bylo, aby si vyzkoušeli tempo a věděli, co je čeká, aby se oťukali dopředu, v jakém složení budou jednotlivé týmy atd. To myslím akci velmi pomohlo. Samozřejmě první den, když se lidi tolik neznají, to bylo ještě spíš zdvořilostní, ale během pěti dnů se vytvořila skvělá atmosféra.

Jazykové bariéry nebyly?

Většinou se zvolila komunikační řeč angličtina.

Takže fifty-fifty...

Ano, aby to bylo pro všechny stejně komplikované... Zažili jsme hodně legrace a smíchu, takže tím se počáteční ostych velmi odboural a posléze tam vznikly tak krásné vztahy, že poslední večer byli běžci spolu do noci a když se druhý den odjíždělo, spousta lidí to obřečela. Připravujeme pro ně další akce do budoucna, aby se mohli ještě potkat. Z tohoto pohledu to bylo asi to nejuspěšnější, co se skutečně povedlo.

Běžecská trasa vedla přes česká a německá města a městečka a to byla příležitost, jak se prezentovat. Jak jí města využila?

Města byla vybrána dopředu a my už jsme nemohli s lokalitou pracovat a hýbat, ale mohli jsme zvolit program po dobu, kdy tam běžci budou. Vždycky se vycházelo z toho, co město může nabídnout, jestli tam jsou nějaké historické zajímavosti, které stojí za to shlédnout, nebo tradice řemesel, výroby či životního stylu, jak bychom dnes řekli, a myslím, že na české straně se to podařilo opravdu dobře. Ve všech městech jsme byli přivítáni vedením města ať to byl starosta nebo primátor. Kladno nám vyšlo velmi vstříc, když pouze pro nás otevřelo zámeckou zahradu, v Mostu jsme dokonce měli cíl trasy na hradě Hněvín a protože hrad je ve výšce, pohled na něj ale i z něj dolů působí magicky až démonicky, to se velmi povedlo. Ve Freiburgu a v Bad Lausicku nám nepřálo počasí a studenti tam nemohli dlouho čekat a podívat se po náměstí, jak si asi představovali. Ale v Bad Lausicku jsme využili toho, že je to lázeňské město - mají tam obrovský park regenerační, saunu, vířivky, vodní procedury a další - a my jsme tam zadarmo dostali vstup na jeden den, takže po večeri si tam běžci odpočinuli a další etapu zas absolvovali plní sil. Všechna města se k tomu postavila opravdu velmi angažovaně a velmi nám vyšla vstříc. Měla jsem spoustu jednání jak na kladenském magistrátu, tak v Mostě a programy se propracovávaly do detailu. Města nám nabídla veškerý servis a to, o co bychom mohli mít zájem. Komunikace s nimi byla perfektní.

Jak dlouho trvaly přestávky v jednotlivých městech? Aby se město mohlo prezentovat, potřebuje na to svůj čas, ale běžci museli mít čas na regeneraci, na spánek a odpočinek a jejich čas byl rozměřen.

Časové harmonogramy, které my jsme měli, byly rozpočítané na minuty už od budíčku. A nebylo to tak, že doběh je v nula nula, ale v padesát čtyři a opravdu to bylo přesně dodržované, jak jsou Němci zvyklí. Měli to perfektně vypracované. Nevnesli jim do toho plánu Češi trochu toho chaosu a tvůrčího nadhledu?

Ani ne tak chaos jako spíš tvořivost, tvořivý nadhled, jak jste řekla. Ale ani tady nebyla potřeba operativně měnit plány, protože to vždycky sedělo, tak jak mělo. Spíš do toho Češi vnesli hravost a nadhled. Většinou byl doběh do města plánován mezi pátou a šestou, a pak bylo zpravidla krátké posezení s primátorem nebo prohlídka radnice, prohlídka zahrady v Kladně, prohlídka Hněvína, a pak běžci spěchali na hotel se převléknout a osprchovat. Slavnostní večere byla přímo na hotelu, kde běžci bydleli, aby nemuseli dál cestovat a vedení města většinou přijelo za nimi.

Jak dlouho trvala příprava celé akce od samotného začátku až po realizaci?

Z německé strany trvala asi pět let, kdy idea Běhu Praha - Lipsko vznikla. Vybíralo se z různých možností, které by mohly být prezentované v souvislosti s 600 lety založení univerzity, a tento běh byl navržen jako jedna z nich. Pak, když byl schválen, začaly se shánět peníze a řešit obecné organizační věci. Další fází byla spolupráce s naší fakultou, respektive se mnou, a byla velmi intenzivní zhruba od loňského září. Takže pro nás to byla záležitost posledních devíti měsíců.

Vaše největší osobní zkušenost?

Velmi pozitivní.

Nějaké ponaučení z toho?

Ponaučení... Samozřejmě, byla to pro mě první organizace tak velké akce, doteď jsem byla aktivní sportovec. Byla jsem na dvou olympiádách jako triatlonista a vždycky, když se závody nebo sportovní akce konaly, byla jsem běžcem, který si užíval poskytnutého servisu. A tady najednou jsem musela všechno dělat sama. Měla jsem ale výhodu právě toho pohledu běžců, takže jsem se dokázala vcítit do jejich situace, jaký servis by asi potřebovali a jaký ne. Nejtěžší byly žádosti na úřadech a komunikace s úřady, protože se jednalo na všech úrovních od ministerstva až po úřady těch nejmenších vesniček, kterými jsme probíhali. Další komunikace probíhala s policií ČR, s městskými policiemi jednotlivých měst, se zdravotní službou - to byly pro mě novinky a svým způsobem i velká výzva snažit se to zvládnout. A ze všeho nejdůležitější bylo, aby akce sama proběhla bez jakýchkoli organizačních problémů.

Když jste vběhli do slavobrány v Lipsku, což byla koruna oslav a vlastní smysl toho všeho, určitě jste měla příjemné pocity, které vyvážily únavu a starosti. Šla byste do toho znovu?

Určitě. Myslím si, že spolupráce s univerzitou v Lipsku, tak jak jsem mluvila s panem prof. Krugem, by měla pokračovat a říkali jsme si, že bychom nějaký podobný projekt ještě rádi vytvořili

Sportovního charakteru samozřejmě...

Buď sportovního nebo třeba možnost pořádání konferencí a dalších odborných záležitostí. Rádi bychom ve spolupráci pokračovali, padli jsme si do oka. A vzhledem k tomu, že si dodělávám doktorát u nás na FTVS a jsem studentkou MBA studia, byl to pro mě i zajímavý manažerský projekt, který jsem si mohla řídit sama od začátku do konce. Byl to pro mě náročný vstup do této profese a tím také odkrytí dalších problémových částí mého studia.

Děkuji za rozhovor.

Běh Praha - Lipsko v další textech i-Fora:

Běh Praha-Lipsko. Etapa 4.

Běh Praha-Lipsko. Etapa 3.

Běh Praha-Lipsko. Etapa 2.

Běh Praha-Lipsko. Etapa 1.

Václav Bunc: Běh Praha-Lipsko je spojením kultury těla a ducha

Běh Praha – Lipsko je připomenutím, výzvou i oslavou

600 let Lipské Univerzity. Běh Praha – Lipsko: Studenti a zaměstnanci poběží z Prahy do Lipska

(Marie Kohoutová)